

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephen King
THE INSTITUTE

Copyright © 2019 by Stephen King

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03120-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEPHEN KING

INSTITUT

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

*Za moje unuke:
Itana, Ejdena i Rajana*

Tada Samson zavapi ka Gospodu i reče: Gospode, Gospode! Opomeni me se, molim te, i ukrepi me, molim te, samo sada, o Bože! Da se osvetim jedanput Filistejima za oba oka svoja. I zagrlji Samson dva stuba srednja, na kojima stajaše kuća, i nasloni se na njih, na jedan desnom a na drugi levom rukom svojom. Pa onda reče Samson: Neka umrem s Filistejima. I naleže jako, i pade kuća na knezove i na sav narod koji beše u njoj; i bi mrtvih koje pobi umirući više nego onih koje pobi za života svog.

Sudije, 16. poglavlje

A koji sablazni jednog od ovih malih koji veruju mene, bolje bi mu bilo da se obesi kamen vodenični o vratu njegovom, i da potone u dubinu morsku.

Matej, 18. poglavlje

Po podacima Nacionalnog centra za nestalu i zlostavljaju decu, oko 800 000 dece svake godine bude proglašeno nestalim u Sjedinjenim Državama. Većina bude pronađena. Hiljade ne budu.

NOĆNI KUČAČ

1

Avion kompanije Delta, koji je trebalo da poleti iz Tampe ka bleštavim svetlima i oblakoderima Njujorka, još je stajao pored kapije za ukrcavanje. U njemu je bio Tim Džejmison. Zlovoljni, nervozni žamor digao se iz grla zbijenih putnika ekonomske klase kad su agent Delte i plavuša sa bedžom obezbeđenja oko vrata ušli u avion.

„Molim vas za pažnju“, oglasio se agent Delte.

„Koliko će zastoj trajati?“, pitao je neko. „Ne ulepšavajte situaciju.“

„Zastoj će biti kratak. Kapetan želi da vam saopšti da ćemo stići otprilike u predviđeno vreme. Imamo federalnog zvaničnika koji mora da se ukrca na ovaj let, stoga je neophodno da se neko odrekne svog sedišta.“

Usledila je provala negodovanja. Tim je video da nekoliko ljudi aktivira mobilne telefone, za slučaj nevolje. Situacija se iskomplikovala.

„Kompanija Delta nudi besplatnu kartu za Njujork, na našem sledećem letu, koji kreće sutra ujutru u 6.45...“

Ovo je izazvalo novo negodovanje. Neko je povikao: „Bolje me ubijte.“

Agent Delte je nastavio, neokrznut primedbama. „Dobićete hotelski vaučer za ovu noć, kao i četiristo dolara. To je dobra ponuda, narode. Ko želi da je prihvati?“

Niko se nije javio. Plavuša s bedžom obezbeđenja nije ništa rekla. Samo je posmatrala gomilu u ekonomskoj klasi, svevidećim, ali nekako beživotnim očima.

„Osamsto“, rekao je zaposlenik Delte. „I hotelski vaučer i besplatna karta.“

„Tip zvuči kao voditelj kviza“, progundao je čovek u redu ispred Tima.

Niko nije prihvatio ponudu.

„Hiljadu četiristo?“

Niko od putnika nije se oglasio ni posle ove ponude. Tim je to smatrao zanimljivim, ali ne u potpunosti iznenađujućim. Stvar nije bila u tome što će putnik za let u petnaest do sedam ujutru morati da se probudi pre boga. Ekonomskom klasom većinom su putovale porodice. Vraćale su se kući posle posete Floridi. Tu je bilo parova s opekotinama od sunca i zdepastih, naoštrenih tipova rumenog lica, koji su verovatno imali posla u Velikoj jabuci, mnogo vrednijeg od ponuđenih hiljadu četiristo zemljača. Iz daleke pozadine začuo se glas: „Pojačajte ponudu 'mustang kabrioletom' i putovanjem na Arubu za dvoje, pa ćete dobiti dva sedišta od nas!“ Upadica je izazvala smeh, koji nije zvučao naročito prijateljski.

Agent Delte upravio je pogled u plavušu s bedžom. Ako se nadao pomoći, nije je dobio. Nastavila je da posmatra putnike. Samo su joj se oči pomerale. Uzdahnuo je i rekao: „Hiljadu šeststo.“

Tim Džejmison je naprečac shvatio da želi da odjebe iz ovog aviona i da krene auto-stopom na sever. Zamišljao je kako to radi, iako mu dotad ništa slično nije padalo na pamet. Eno ga, stoji na Auto-putu 301, negde usred Okruga Ernando, s podignutim palcem. Vrućina je, insekti se roje, a reklamni pano oglašava nekog vašljivog advokata. Rok muzika prašti iz zvučnika na betonskim stepenicama obližnje prikolice, ispred koje do pasa nagi čovek pere automobil. Neki seljak će pre ili kasnije naići da ga poveze kamionetom, s lubenicama pozadi i magnetom na upravljačkoj tabli u obliku Isusa. Najbolji deo te priče neće biti gotovina u džepu, već to što će stajati sam, kilometrima daleko od ove konzerve sardina, pune mirisa parfema, znoja i laka za kosu. Slika je bila kristalno jasna.

Druga najbolja stvar biće to što će iscediti još neki dolar od vlade.

Ustao je u savršeno normalnoj visini (nešto ispod 160), natukao naočari na nos i podigao ruku. „Zaokružite na dve hiljade, gospodine. Sedište će biti vaše kad uz to dodate i novac za moju kartu.“

Ispostavilo se da mu je vaučer obezbedio prenoćište u otrcanom hotelu, u neposrednoj blizini najprometnije piste Međunarodnog aerodroma

Tampa. Tim je zaspao uz zvuk aviona. Probudio se praćen istom bukom i sišao na pansionski doručak. Dobro se najeo, iako je hrana bila daleko od gurmanske. Vratio se u sobu da sačeka otvaranje banaka u devet.

Iskeširao je iznenadni dobitak bez ikakvog problema, zato što su u banci očekivali njegov dolazak i zato što je ček bio unapred odobren. To mu je odgovaralo. Nije imao nameru da čeka novac u hotelu. Podigao je svoje dve hiljade u pedeseticama i dvadeseticama. Savio ih je i gurnuo u levi prednji džep. Uzeo je platnenu torbu od službenika bankarskog obezbeđenja i pozvao Uber da ga odbaci do Elentona. Platnio je vozaču i odšetao do najbližeg znaka s oznakom 301-N. Podigao je palac. Petnaest minuta kasnije povezao ga je čiča s kapom teretane Kejs. U zadnjem delu pikapa nije bilo lubenica, ali se sve ostalo poklapalo sa sinoćnom vizijom.

„Kud si pošô, prijatelju?“, pitao je čiča.

„Pa“, rekao je Tim, „u Njujork. Pretpostavljam da je tako.“

Čiča je ispljunuo duvan za žvakanje kroz prozor. „Reci mi zašto bi ijedna osoba s makar malo soli u glavi želela da ide tamo.“

„Ne znam“, rekao je Tim, iako je znao; stari drugar iz vojske mu je rekao da u Velikoj jabuci ima mnogo posla u bezbednosnim kompanija, koje će više ceniti njegovu vojničku službu od zajeba Ruba Goldberga, koji je stavio tačku na njegovu karijeru u policiji Floride. „Nadam se da ću večeras stići do Džordžije. Možda će mi se ona više dopasti.“

„Sad valjano zboriš“, rekao je čiča. „Džordžija nije loša, pogotovo ako voliš breskve. Ja od njih dobijam gadnu sračkavicu. Nadam se da ti muzika ne smeta.“

„Ni najmanje.“

„Moram da te upozorim, puštam je glasno, zato što sam malo nagluv.“

„Drago mi je što se vozim, a ne idem peške.“

Bio je Vajlon Dženings, umesto REO Spidvagona, ali mu to nije smetalo. Vajlona su zamenili Šuter Dženings i Marti Stjuart. Dvojica ljudi u blatnom poprskanom „dodž ramu“ slušala su i gledala kako se auto-put odmotava pred njima. Čiča se zaustavio sto pet kilometara dalje i pozdravio Tima dodirnuvši štitnik kape. Poželeo mu je stvarno prijatan dan.

Tim te noći nije stigao do Džordžije – proveo ju je u još jednom otrcanom hotelu, pored tezge na drumu koja je prodavala sok od pomorandže – ali je sutradan stigao do nje. U gradu Brunsviku (u kom je izmišljena

izvesna vrsta ukusnog paprikaša) odradio je dve nedelje u fabrici za reciklažu. Učinio je to bez razmišljanja, kao kad je odlučio da odustane od sedišta na Deltinom letu u Tampi. Novac mu nije bio neophodan, ali mu se činilo da mu je potrebno vreme. Bio je u tranziciji, a ona se ne dešava preko noći. Takođe, stanovao je pored kuglane i restorana Denis. To je bila dobitna kombinacija.

3

Tim je stajao na rampi Auto-puta I-95, s novcem od nenadanog dobitka, pojačanim zaradom iz fabrike za reciklažu. Bio je prilično nafatiran za lualicu. Stajao je na suncu duže od jednog sata. Razmišljao je da odustane od stopiranja i da se vrati u Denis, na čašu hladnog čaja, kad se „volvo“ karavan zaustavio pored njega. Zadnji deo bio je pun kartonskih kutija. Postarija žena za volanom spustila je prozor pored suvozačkog sedišta. Pogledala ga je kroz debele naočari. „Niste veliki, ali ste prilično snažni“, rekla je. „Niste silovatelj ili ludak, zar ne?“

„Nisam, gospođo“, rekao je Tim, misleći: Šta bih drugo rekao?

„Naravno da ćete to reći, zar ne? Idete li do Južne Karoline? Vaša platnena torba upućuje na taj zaključak.“

Neki automobil je zaobišao njen „volvo“ i dodao gas. Vozač je legao na sirenu. Nije obraćala pažnju. Nije skidala ozbiljni pogled s Tima.

„Da, gospođo. Idem pravo do Njujorka.“

„Odvešću vas do Južne Karoline – ne zalazim duboko u tu neprosvećenu državu, već samo malo – ako mi budete pomogli. Ruka ruku mije, ako znate šta hoću da kažem.“

„Vi počete moja leđa, a ja počesem vaša“, sa osmehom će Tim.

„Uđite, iako neće biti nikakvog češanja.“

Tim je seo na suvozačko sedište. Zvala se Mardžori Kelerman. Upravljala je bibliotekom Brunsvika. Takođe je pripadala nečemu što se zvalo Jugoistočno udruženje bibliotekara. Rekla je da je udruženje ostalo bez novca zato što su „Tramp i njegovi pajtaši uzeli svu lov. Ti tipovi se razumeju u kulturu kao magarac u algebru“.

Sto kilometara severnije, još u Džordžiji, parkirala se ispred male zatvorske biblioteke u Puleru. Tim je istovario kutije knjiga. Uneo ih je unutra. Utovario je deset kutija u „volvo“. Mardžori Kelerman rekla mu

je da su namenjene Javnoj biblioteci Jemasi, šezdesetak kilometara severnije, preko državne granice Južne Karoline. Zaglavili su se u saobraćaju, nedugo posle izlaska iz Hardvila. Automobili i kamioni zakrčili su obe trake. Nova vozila brzo su pristizala iza njih.

„Mrzim ovakve stvari“, rekla je Mardžori, „i uvek se dešavaju u Južnoj Karolini. Previše su škrti da prošire auto-puteve. Negde napred desila se saobraćajna nesreća. Niko ne može da prođe zato što imaju samo dve trake. Provešću ovde polovinu dana. Gospodine Džejmison, oslobođeni ste svih obaveza. Izašla bih iz vozila, da sam na vašem mestu. Vratila bih se do skretanja za Hardvil i okušala sreću na Auto-putu 17.“

„Šta će biti sa svim ovim kutijama s knjigama?“

„O, pronaći ću drugog snažnog mladića da mi pomogne oko istovara“, rekla je. Počastila ga je osmehom. „Istini za volju, videla sam vas kako stojite na vrelom suncu i odlučila da rizikujem.“

„Pa, ako ste sigurni.“ Osećao se klaustrofobično u saobraćajnoj gužvi. Isti neprijatni osećaj opsedao ga je na tesnim sedištima ekonomske klase u avionu kompanije Delta. „Ostaću, ako niste. Nigde mi se ne žuri.“

„Sigurna sam“, rekla je. Bilo mi je zadovoljstvo da vas upoznam, gospodine Džejmison.“

„I meni, gospođo Kelerman.“

„Treba li vam monetarna podrška? Mogu da vam dam deseticu, ako hoćete.“

Bio je dirnut i iznenađen – ne po prvi put – dobrotom i velikodušnošću običnog sveta, ljudi skromnih prihoda. Amerika je još bila dobro mesto, bez obzira na to koliko neki (uključujući i njega samog, s vremena na vreme) to osporavali. „Ne, nema potrebe. Hvala vam na ponudi.“

Rukovao se bibliotekarkom i izašao. Krenuo je peške duž I-95, ka izlazu za Hardvil. Niko ga nije povezao na Sedamnaestici. Prepešao je dva-tri kilometra do mesta na kom se auto-put ukrštao s Državnim putem 92. Na raskrsnici je naišao na znak koji je najavljivao grad Dupre. Bilo je kasno popodne. Pomislio je da će biti bolje da pronađe motel u kom će prespavati. To će nesumnjivo biti još jedan od otrcane sorte, ali su alternative – spavanje napolju gde će ga psi skitnice rastrgnuti ili u nečijem ambaru – bile još neprijemčivije. Zaputio se ka Dupreu.

Veliki događaji okreću se na malim šarkama.

Sat kasnije sedeo je na kamenu pored puta s dve kolovozne trake, čekajući da prođe naizgled beskrajni teretni voz. Kotrljao se prema Dupreu, s dostojanstvenih pedeset kilometara na sat: teretni vagoni, auto-vagoni (uglavnom s olupinama, a ne novim vozilima), cisterne, otvoreni teretni vagoni i gondole pune bogzna kakvih opakih supstanci koje bi u slučaju prevrtanja mogle da zapale borove šume ili da ojade stanovnike Duprea zagušljivim ili čak smrtonosnim gasovima. Napokon je naišao i poslednji vagon, na kom je muškarac u radnom kombinezonu sedeo na baštenskoj stolici, čitao džepnu knjigu i pušio cigaretu. Podigao je pogled s knjige i mahnuo Timu. On je odmahnuo.

Grad je bio tri kilometra daleko. Izgrađen je oko raskrsnice DP 92 (taj deo se zvao Glavna ulica), i dve druge ulice. Dupre je po svoj prilici izbegao najezdu trgovinskih lanaca koji su osvojili veće gradove; video je Vestern auto, ali je bio zatvoren, a prozori zamandaljeni. Opazio je bakalnicu, apoteku, i trgovinu sa svim i svačim i nekoliko salona lepote. Tu je bio i bioskop s natpisom NA PRODAJU ILI IZNAJMLJIVANJE u izlogu, prodavnica auto-delova s firmom na kojoj je pisalo Dupre brza radnja, i restoran Bevina zalogajnica. Video je tri crkve, metodističku i dve novije od „priđite Isusu“ sorte. Na parkinzima u poslovnoj četvrti nije bilo više od dvadesetak automobila i kamioneta. Trotoari su bili gotovo pusti.

Tri čoška kasnije, posle još jedne crkve ugledao je Dupre motel. Iza njega, na mestu na kom je Glavna ulica ponovo postajala DP 92, bilo je još jedno ukrštanje sa železničkom prugom, stanica i niz metalnih krovova, koji su blistali na suncu. Borova šuma ponovo je počinjala iza ovih zdanja. Dupre je Tima podsećao na mestašce iz kantri balada, nostalgичnih numera Alana Džeksona ili Džordža Strejta. Motelska tabla bila je stara i zarđala, što je nagoveštavalo da je zatvoren, baš kao i bioskop. Krenuo je prema njemu, pošto se popodne primicalo kraju, a drugog smeštaja u gradu po svoj prilici nije bilo.

Na pola puta do tamo, posle gradske kancelarije, naišao je na zgradu od cigle, s puzavicama na zidovima. Na uredno očišanom travnjaku bio je znak koji je saopštavao da je u njoj sedište šerifa Okruga Ferli. Tim je pomislio da je okrug kukavan ako mu je sedište u ovom gradiću.

Ispred zgrade su bila dvojna patrolna vozila. Jedno je bilo novije, a drugo starije, blatom poprskano, s pogonom na sva četiri točka i policijskim svetlom na upravljačkoj tabli. Tim je pogledao prema ulazu. To je bio gotovo nesvesni pogled skitnice, s prilično mnogo gotovine u džepu. Nastavio je da hoda, pa se vratio da bi osmotrio oglasne table, levo i desno od dvokrilnih vrata. Jedan oglas privukao mu je pažnju. Pomislio je da je pogrešno pročitao, ali je želeo da bude siguran.

Ne danas, ne u ovo doba, pomislio je. Ne može biti.

Ali bilo je. Pored postera s natpisom AKO MISLITE DA JE MARIHUANA LEGALNA U JUŽNOJ KAROLINI, RAZMISLITE OPET, bio je drugi na kom je pisalo TRAŽI SE NOĆNI KUČAČ. PITAJTE UNUTRA.

Auh, pomislio je. Kad već govorimo o plimi nostalgije.

Okrenuo se ka zardalaj motelskoj tabli i ponovo zastao. Razmišljao je o onom oglasu za posao. Vrata policijske stanice su se u taj mah otvorila. Vitki policajac izlazio je iz stanice, natičući kapu na crvenu kosu. Popodnevno sunce blistalo je na limenoj zvezdi. Video je Timijeve radničke čizme, prašnjave pantalone i plavu teksas košulju. Pogled mu se zaustavio na platnenoj torbi prebačenoj preko neznančevog ramena, pre nego što je prešao na njegovo lice. „Mogu li da vam pomognem, gospodine?“

Isti poriv koji ga je nagnao da ustane s avionskog sedišta ponovo ga je obuzeo. „Verovatno ne možete, ali ko zna?“

5

Crvenokosi pajkan bio je zamenik šerifa Tagart Faradej. Uveo je Tima u glavnu prostoriju stanice. Iz pritvorske jedinice od četiri ćelije u zadnjem delu dopirao je poznati vonj izbejlivača i osveživača vazduha. Upoznao je Tima s Veronikom Gibson, sredovečnom zamenicom koja je po podne radila kao dispečerka. Zatražio je njegovu vozačku dozvolu i makar još jednu legitimaciju. Tim je pored vozačke pokazao i legitimaciju policije Sarasote. Nije ni pokušao da sakrije činjenicu da je istekla pre osam meseci. Stav zamenika se, nezavisno od toga, malo promenio kad su je videli.

„Niste stanovnik Okruga Ferli“, rekla je Roni Gibson.

„Nisam“, složio se Tim. „Ni u kom slučaju. Ali bih mogao biti, ako dobijem posao noćnog kucača.“

„Nije dobro plaćen“, rekao je Faradej, „i odluka nije na meni. Šerif Ešvort zapošljava i otpušta.“

Roni Gibson je rekla: „Poslednji noćni kucač se penzionisao i preselio u Džordžiju. Zvao se Ed Vitlok. Dobio je ALS, onog Lua Geriga. Dobar čovek. Gadna stvar. Ali tamo dole su ljudi koji će se brinuti o njemu.“

„Oni dobri uvek izvuku najdeblji kraj“, rekao je Tag Faradej. „Daj mu formular, Roni.“ Obratio se Timu: „Mi smo mala stanica, gospodine Džejmison. Ima nas sedmoro. Dvoje rade s nepunim radnim vremenom. Ovdašnji poreski obveznici ne mogu da finansiraju ništa ambicioznije. Šerif je u patroli. Otići će kući i neće doći do jutra, ako se ne vrati do pet-pola šest.“

„Ostaću preko noći, pod uslovom da motel radi.“

„Mislim da Norberts ima nekoliko soba“, rekla je Roni Gibson. Izmenjala je pogled s crvenokosim kolegom. Nasmejali su se.

„Pretpostavljam da to nije smeštaj s četiri zvezdice.“

„Nemam komentar“, rekla je Gibsonova, „ali bih pregledala posteljenu zbog onih crvenih bubica pre nego što bih legla, da sam na vašem mestu. Zašto ste napustili policiju Sarasote, gospodine Džejmison? Rekla bih da ste mladi za penziju.“

„O tome ću razgovarati s vašim šefom, ako odluči da me intervjuiše.“

Policajci su izmenjali još jedan, nešto duži pogled. Tag Faradej je rekao: „Daj mu formular, Roni. Drago mi je što sam vas upoznao, gospodine. Dobro došli u Dupre. Ponašajte se kako bi trebalo, pa ćemo se lepo slagati.“ Otišao je posle tih reči, ostavljajući svoje obraćanje otvoreno za interpretaciju. Tim je kroz rešetkama obezbeđeni prozor video kako blatnjavo vozilo s pogonom na sva četiri točka napušta parkiralište i skreće na kratku glavnu ulicu gradića.

Formular je bio na tabli sa štipaljkom. Tim je seo na jednu od tri stolice pored levog zida, spustio torbu između nogu i počeo da ga ispunjava.

Noćni kucač, pomislio je. Dobiću taj posao, boga mu poljubim.

Šerif Ešvort – za većinu sugrađana i dobar broj zamenika šerif Džon – bio je čovek velikog stomaka i sporog koraka, s obrazima baseta i mnogo sede kose. Na košulji uniforme imao je mrlju od kečapa. Nosio je „glok“

u futroli za pojasom i prsten s rubinom na malom prstu. Imao je izražen naglasak i prijateljski nastup, ali mu je pogled bio inteligentan i ljubopitljiv. Mogao je da igra šerifa u nekom od onih klišetiranih filmova o južnjacima kao *Hodam uzdignute glave*, samo da nije bio crnac. I imao je uramljenu izjavu zahvalnosti FBI-jeve Nacionalne akademije u Kvantiku, na zidu, pored portreta predsednika Trampa. Takva priznanja ne dobijaju se slanjem poklopaca kutija od cerealiaja.

„Dobro de“, rekao je šerif Džon, dok se ljuljao u stolici. „Nemam mnogo vremena. Marsela ne voli kad kasnim na večeru. Izuzev ako ne izbije neka kriza, naravski.“

„Shvatam.“

„Stoga predlažem da odmah pređemo na ono glavno. Zašto ste napustili policiju Sarasote i šta ovde radite? U Južnoj Karolini nema mnogo popularnih turističkih destinacija, a Dupre nije jedna od njih.“

Ešvort verovatno neće noćas zvati Sarasotu, ali će to učiniti sutra ujutru, pa lakirovka ne bi imala smisla. Tim nije ni razmišljao o tome. Pre-noćiće u gradiću, ako ne dobije posao noćnog kucača. Ujutru će nastaviti put. Produžiće svoje stani-kreni putešestvije ka Njujorku, o kom je sve češće razmišljao kao o neophodnoj pauzi između onog što se dogodilo jednog dana krajem prošle godine u Tržnom centru Vestfild u Sarasoti i onog što će se zbiti. Da i ne govorimo da je poštenje najbolja politika, zato što su se laži – pogotovo u doba u kom su gotovo svi podaci dostupni svakom s tastaturom i vaj-faj vezom – obično obijale o glavu lažovima.

„Dali su mi da biram između ostavke i otpuštanja. Izabrao sam ostavku. Niko nije bio srećan zbog toga, a ponajmanje ja – voleo sam svoj posao i zalivsku obalu – ali je to bilo najbolje rešenje. Na taj način dobio sam nešto novca, ništa nalik punoj penziji, ali bolje nego ništa. Podelio sam ga s bivšom suprugom.“

„Zašto ste se našli u toj situaciji? I budite kratki, da bih stigao na večeru dok se ne ohladi.“

„Neću dugo. Jednog dana, prošlog novembra, po završetku smene svratio sam u Tržni centar Vestfild da kupim cipele. Morao sam da idem na venčanje. Bio sam u uniformi.“

„Dobro.“

„Izlazio sam iz prodavnice cipela, kad mi je neka žena pritrčala i rekla da neki tinejdžer maše pištoljem ispred bioskopa. Pohitao sam na tu stranu.“

„Jeste li potegli oružje?“

„Nisam, gospodine, ne još. Dečak s pištoljem imao je oko četrnaest godina. Procenio sam da je pijan ili urađen. Oborio je i šutirao nekog dečaka. Nišanio ga je pištoljem.“

„To mi liči na ono što se desilo u Klivlandu. Na pajkana koji je upucao crnog dečaka koji je mahao pištoljem na kapisle.“

„Imao sam to na umu kad sam mu prišao, ali se pajkan koji je upucao Tamira Rajsja kleo da je mislio da klinac maše pravim pištoljem. Bio sam prilično siguran da onaj koji sam video nije pravi, ali nisam mogao biti *sasvim* siguran. Verovatno znate zašto.“

Činilo se da je šerif Džon Ešvort zaboravio na večeru. „Zato što je subjekt nišanio dete koje je ležalo na podu. Nema smisla nišanimi nekog lažnim pištoljem. Izuzev, ako dečak na zemlji to nije znao.“

„Počinitelj je kasnije rekao da nije nišanio dečaka već da je *mahao* pištoljem u njegovom pravcu. Govorio je: 'Moje je, drkadžijo, ne diraj ono što je moje.' Ja sam drugačije video situaciju. Meni je izgledalo da nišani u njega. Viknuo sam da baci oružje i da podigne ruke. Nije me čuo, ili nije obraćao pažnju na mene. Nastavio je da ga šutira, nišani. Ili da maše, ako je to radio. U svakom slučaju, potegao sam oružje.“ Nastavio je posle kraće pauze. „Deca su bila belci, ako je to bitno.“

„Meni nije. Deca su se tukla. Jedno je ležalo na zemlji i trpelo udarce. Drugo je imalo nešto što je mogao biti pravi pištolj. Pa, jeste li ga upucali? Recite mi da se to nije desilo.“

„Nije, niko nije upucan. Ali... znate da se ljudi skupljaju da gledaju vatreni obračun, ali da obično beže kad neko potegne oružje.“

„Naravno. Radoznalci beže, ako imaju imalo mozga.“

„To se i desilo. Samo što je nekoliko ljudi ostalo i posle toga.“

„Ostali su oni koji su snimali nemili događaj telefonima.“

Tim je klimnuo. „Ostalo je četvoro nesuđenih Spilberga. Bilo kako bilo, uperio sam pištolj u tavanicu i opalio ono što je trebalo da bude hitac upozorenja. To je verovatno bila loša odluka, ali mi su tom času činila opravdanom i jedinom mogućom. U tom delu tržnog centra bilo je visećih svetala. Metak je pogodio jedno od njih. Palo je i udarilo je jednog od tehnoloških voajera ravno u glavu. Dečak je ispustio pištolj. Znao sam da nije pravi čim je udario o pod, zato što je odskočio. Ispostavilo se da je to bio plastični vodeni pištolj, koji je ličio na automatik